

Arrest

nr. 159 948 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2015 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)‘tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1°: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum voor België, noch van enig ander document dat hem hier verblijfsrecht geeft.

Het feit dat hij een partner heeft in België geeft hem niet automatisch verblijfsrecht.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/11, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verder voert zij *“onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing”* aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen dertig dagen na kennisgeving.

Er is geen rechtsgrond aangegeven voor dit termijn-onderdeel van de beslissing.

Tweede onderdeel,

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel „moet“ gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel „moet“ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Derde onderdeel,

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de reden van afgifte van het bevel luidt als volgt:

“Artikel 7, eerste lid, 1°: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum voor België, noch van enig ander document dat hem hier verblijfsrecht geeft. Het feit dat hij een partner heeft in België geeft hem niet automatisch verblijfsrecht.”

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Zoals blijkt uit voormeld artikel geeft de gemachtigde, wanneer blijkt dat verzoekende partij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, haar een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.

In casu betreft de gegeven termijn voor vrijwillig vertrek dertig dagen. Dit is conform het gestelde in artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten(..)”*. De Raad ziet dan ook niet in hoe het niet vermelden van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet afbreuk kan doen aan de motivering nu de verwerende partij niet is afgeweken van de door de wet voorziene termijn bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg niet blijkt waarom de verwerende partij uitdrukkelijk zou moeten verwijzen naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet in casu.

Verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij verder had moeten motiveren aangaande eventuele hogere rechtsnormen die zouden kunnen spelen *in casu*, doch zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de hogere rechtsnormen – die zij niet nader duidt – enige formele motiveringsplicht inhouden. Evenmin kan dergelijke verplichting – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – gelezen worden in het bepaalde van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Verzoekende partij meent dat zij valt onder de voorwaarden van artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet om toegelaten te worden tot het Rijk, doch zij laat na dit met concrete gegevens hard te maken. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk waarom de bestreden beslissing zou moeten verwijzen naar artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekende partij valt onder toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum voor België, noch van enig ander document dat haar hier verblijfsrecht geeft, is afdoende om de bestreden beslissing te schragen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

2.6. Verzoekende partij verwijst voorts naar een schending van artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet, van artikel van het 3 EVRM en meent dat er sprake is van machtsmisbruik en van *“onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing”* maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt of waarom zij getuigt van machtsmisbruik of op onbevoegde wijze is getroffen. Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM. Verder meent zij dat er sprake is van machtsmisbruik en van *“Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing”*.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoeker. Hij woonde reeds lange tijd samen met (...), dit al sedert 2010 en sedert die datum zijn zij altijd samen geweest. Verzoeker en (...) deden op 16.10.2014 een verklaring van wettelijke samenwoning en deze werd op 25 november 2014 vermeld in het bevolkingsregister (zie stuk).

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte van deze gezinssituatie en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

2.9. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.10. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, bieden noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM enige grondslag voor haar verwachting een formele motivering inzake deze bepalingen terug te vinden in de bestreden beslissing.

Daarenboven wijst de Raad erop dat blijkens de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de gezinstoestand van de verzoekende partij nu uitdrukkelijk wordt vermeld dat het feit dat zij een partner heeft in België haar niet automatisch recht geeft op verblijf.

De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij nog verder zou moeten motiveren aangaande de gezinstoestand van verzoekende partij nu blijkens het administratief dossier de verwerende partij zich reeds heeft uitgesproken over een toelating tot verblijf omwille van het feit dat verzoekende partij wettelijk samenwoont in België en geoordeeld heeft dat de gezinssituatie van de verzoekende partij haar niet verhindert terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving. De Raad ziet niet in wat het nut zou zijn om deze motieven nog eens te herhalen in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij is voorts meerderjarig en toont niet aan dat zij enig gezondheidsprobleem zou hebben waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Zij toont geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan.

Wat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat de verzoekende partij een beperkte en relatief korte tijd haar partner niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). In casu zijn er geen concrete elementen in het administratief dossier die suggereren dat de scheiding tussen de verzoekende partij en haar partner niet meer dan tijdelijk zal zijn of dat de behandeling van haar aanvraag om gezinshereniging in het herkomstland onnodig lang zal duren.

De bestreden beslissing verhindert verder niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst tijdens de behandeling van de aanvraag. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij, net als haar partner, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Er moeten derhalve zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond vooraleer een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan worden aangenomen. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft bij haar partner, vormt op zich dus geen onoverkomelijke hinderpaal om dit gezinsleven, in casu tijdelijk, in het land van herkomst verder te zetten.

Uit het algemeen betoog aangaande haar verblijf in België en haar gezinsleven, blijkt immers niet dat haar partner niet minstens voor een gedeelte van de duur van de behandeling van de visumaanvraag via de bevoegde Belgische post, de verzoekende partij niet zou kunnen vergezellen, zo dit al gewenst is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte benadrukt de Raad dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.11. Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar zijn bespreking ter zake van het eerste middel.

2.12. Ook bij het tweede middel zet de verzoekende partij niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van machtsmisbruik of dat deze onbevoegd werd genomen. Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht, dat sedert 2010 samenwoonde met mevrouw Osagie Itoha en dat een aanvraag wettelijke samenwoning van 16.10.2014 op 25.11.2014 door de Ambtenaar in het bevolkingsregister werd ingeschreven, zodat de realiteit van de samenwoning buiten twijfel staat.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet."

2.15. Artikel 41 van het Handvest behelst het recht op behoorlijk bestuur en bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekende partij verwijst weerom naar haar gezinssituatie doch zoals blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit het administratief dossier was de verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekende partij in België samenwoont met haar partner en heeft het bestuur met deze gegevens rekening gehouden en geoordeeld waarom deze gegevens niet verhinderen dat een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij nog gegevens had kunnen aanbrengen die tot een andere beoordeling hadden kunnen aanleiding geven.

Noch een schending van het hoorrecht noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.16. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER